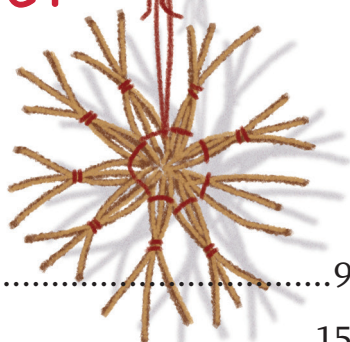

Зміст

1. Миша за обміном	9
2. Гостя з міста.....	15
3. Дерево двадцяти чотирьох речей.....	21
4. Коржики.....	27
5. Хранитель блискавки	34
6. Святий Мишолой.....	41
7. Приємна несподіванка	48
8. Лісові сходи	56
9. Вірш.....	64
10. Гілочка омели.....	72

11. Дещо про бажання	77
12. Совина історія	84
13. Різдвяна пошта	91
14. Таємниці	97
15. Ходіння по хатах.....	103
16. Кролень	114
17. Уламки різдвяної іграшки	121
18. У пошуках ялинки	128
19. Солом'яні зірки та звірі	135
20. Крадій солом'яних прикрас.....	142
21. Коли всі допомагають	149
22. У пошуках прихистку	154
23. М'якенький запашненький подарунок.....	160
24. Різдво	165

1. Миша за обміном

У норі сонь панував спокій. Лиш подекуди чулося тихе хропіння, сопіння та плямкання. Бабуся Соня спала поруч із Дідусем Сонею, Матуся Соня — поруч із Татусем Сонею, дядьки біля тіток, племінники обіч племінниць, брати коло сестер. Так, родина в сонь була чималенька.

Уже кілька тижнів усі соні мирно спали собі вкупці. Сніг засипав вхід до їхньої оселі, але тут ніхто цього не помічав. Соні лежали у своїх вимощених сіном кубельцях і тулилися одне до одного, щоб було тепліше. А в серединці цієї купи лежала Маленька Соня. Вона також тихенько підхروпувала. Час від часу на її мордочці вимальовувалася ледь помітна усмішка, адже малій снилося минуле літо і все те, що вони

витворювали тоді з її найкращою подружкою Ліскулькою. А також все те, що ще зможуть витворити, коли закінчиться Сони́на семимісячна сплячка.

Та раптом сніг, що закривав вхід до нори, заворушився. Спочатку в ньому завиднілася малесенька щілінка, яка за мить розрослася до цілої дірочки. Звідти висунувся чийсь гостренький ніс. Тобто не чийсь, а Ліскульчин. А ще за мить услід за носом показаласть і решта Ліскульки, аж до самого кінчика хвоста. Вона напружено сопіла, адже прокопати дірку в товстому сніговому покривалі виявилось не такою вже й легкою справою. Ліскулька виснажено опустилася на долівку нори, щоб відсапатися.

А відтак озирнулася й стала повільно пробиратися норою, шукаючи

свою найкращу подружку — Маленьку Соню. Пошуки тривали довгенько, бо всі соні спали гуртом і були дуже між собою схожі.

— Маленька Соне? Це ти? — знову й знову питала Ліскулька, обережно торсаючи за плече то одну, то іншу соню.

І врешті-решт знайшла. Ліскулька впізнала подругу за її пухнастою ковдрою — без цієї ковдри вона б нізащо не заснула. Ліскулька зраділа, перескочила через кількох родичів Маленької Соні й легенько штовхнула подружку в бік.

— Гей, Маленька Соне! Прокидайся! Вона вже тут! — зашепотіла Ліскулька.

Але Маленька Соня у своєму сні саме бігла зеленим лугом, наздоганяючи лісову суницю, бо та з якогось дива мала

ноги й тепер утікала від неї. А позаяк до суниці залишалося якихось пів стрибка і в Маленької Соні вже котилася слина, вона зовсім не чула свою подругу.

Тому Ліскулька вхопилася за вухо Маленької Соні й просто в нього закричала:

— Маленька Со-о-о-о-оне! Прокида-а-а-айся! Вона вже ту-у-у-ут!

Звісно, кричала вона не дуже голосно, бо не хотіла, щоб у Маленької Соні заболіло вухо. Тим паче вони були подругами, а друзі не горланять одне на одного. Але гучності таки вистачило для того, щоб Маленька Соня, зітхнувши, припинила переслідувати суницю й обережно розплющила спочатку одне, а потім і друге око. І тоді на мордочці малої засяяла широка усмішка, адже перед нею стояла найкраща подруга — Ліскулька.

— Що там вже трапилось? — заспано поцікавилася Маленька Соня.

— Ти що, забула? — запитала у відповідь Ліскулька, впираючи лапи в боки.

